

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΘΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τριμηνια δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.
Ἀμερικής δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν Ἑλλῶν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἠρξίζουσι τὴν 1ην οἰουθότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἵδὸς Ἐδριπίδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 14 Σεπτεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 42

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURKETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐφυγαν κι' οἱ δύο τους ἀπὸ τὸ φεγγίτη, τὸ ἴδιο ἀθόρυθα ὅπως εἶχαν ἔρθει. Ὅταν ἀπέκτησε πιά τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα πὺς δὲν ἐμελλε νὰ ξαναγυρίσουν, ὁ Τυροφαγᾶς ξεθαρρεύτηκε νὰ βγάλῃ ἔξω τὴ μύτη του καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πάλι ἀφοδὰ πέρα-δῶθε μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ πλάσματα μπορεῖ ὡστόσο νὰ εἶχαν κάνει τὸ καλὸ νὰ ἀφήσουν νὰ πέσουν ἀπὸ τίς τσέπες τους μερικὰ ψυχουλᾶκια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Μαγεία

Μπαίγοντας ἡ Σάρα στὴν κουζίνα φορτωμένη μὲ τὰ φῶνια βρέθηκε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὴ μίς Μιντσινὺ ποὺ εἶχε κατέβει γιὰ νὰ καταδιάσῃ τὴ μαγειρίσσα.

—Ποῦ γύριζες πάλι τόσες ὥρες, τὴ ρώτησε. Ἀπὸ τὸ μεσημέρι χαζεύεις στοὺς δρόμους.

—Ἡ λάσπη εἶναι τόσο παχειά, ἀπάντησε ἡ Σάρα, ποὺ μοῦ ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ περπατήσω μὲ τὰ λυωμένα μου παπούτσια. Σὲ κάθε βῆμα μὲ κάνουν νὰ γλιστρῶ.

—Περιττὰς οἱ προφάσεις καὶ τὰ φέμματα! τὴν ἔκοψε ἡ μίς Μιντσινὺ.

Ἡ Σάρα μπήκε μέσα στὴν κουζίνα. Ἡ μαγειρίσσα, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὸν ἐξάφαλο ἀπὸ τὴν κυρία τῆς ἦταν τώρα ὄλο νεῦρα· τὰ νεῦρα τῆς αὐτὰ σὲ κάποιον ἤθελε νὰ τὰ ξεσπάσῃ καὶ ἡ Σάρα ἔφθανε στὴν ὄρα.

—Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ ἔμενες ἔξω ὅλη τὴ νύχτα, τῆς εἶπε σαρκαστικά.

Ἡ Σάρα ἔβαλε τὸ καλάθι ἐπάνω στὸ τραπέζι.

—Ὅρστε τὰ φῶνια.
Ἡ μαγειρίσσα ἄρχισε νὰ τὰ βγά-
ζῃ μουρμουρίζοντας. Τίποτε δὲν τῆς
φαινόταν καλὸ σήμερα.

—Ἐχει τίποτε νὰ φᾶω; ρώτησε
ἡ Σάρα μὲ στυσμένη φωνή.
—Τὸ τραπέζι τὸ σηκώσαμε ἀπὸ
ὑρες, ἔκανε ἡ μαγειρίσσα. Ἡ μὴ-

Ἡ μικρὴ περιβολάρισα

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Καρδερῖνα

πως νόμιζες πως θα σου κρατούσαμε το φαί ζεστό ;

Η Σάρα έμεινε για μια στιγμή σιωπηλή.

Δέν έφαγα τίποτε ούτε το μεσημέρι, είπε, χαμηλώνοντας ακόμη περισσότερο τη φωνή της, από φόβο μήπως την καταλάβει ή μαγειρίσσα πόσο έτρεμα.

Μέσα στο έρμαρι έχει ψωμί, είπε ή μαγειρίσσα. Γι' απόψε σέ φτάνει.

Η Σάρα άνοιξε και πήρε το ψωμί. Ήταν μπαγιατίτικο και ξερό σαν πέτρα. Η μαγειρίσσα ήταν τόσο νευριασμένη, ώστε ούτε της ήρθε στο νου της να δώσει και τίποτε άλλο μαζί για προσάγι. Κι' ύστερα της έρχόταν πολύ βολικό να ξεθυμαίγει στη Σάρα.

Τό δυστυχισμένο κοριτσάκι ανέθηκε με κόπο τα τρία πατώματα για να φθάσει στη σαφίτα. Κάθε βράδυ αυτές οι σκάλες της φαίνονταν πολλές, μα απόψε τις έδρισκε ατέλειωτες.

Σε κάθε σκαλοπάτι ήταν αναγκασμένη να στέκεται για να ξεκουραστεί. Όταν επιτέλους έφτασε στο κεφαλόσκαλο είδε με χαρά μια λεπτή λουρίδα φως να βγαίνει κάτω από την πόρτα της. Η Σάρα ένοιωσε κάποια άνακούφιση. Τουλάχιστον δέν θα έδρισκε και την κάμαρά της έρημη και σκοτεινή. Ή παρουσία της χοντρούλας Έρμίνας, τυλιγμένης με τό κόκκινο σάλι της, θα έφθανε για να ζεστάνει κάπως την άτιμόσφαιρα.

Κι' αλήθεια, ή Έρμίνα ήταν εκεί, κουλουριασμένη επάνω στο κρεβάτι, με τα πόδια της κρυμμένα κάτω από τό φόρεμά της. Με την οικόγενεια Τυροφαγά βρισκόταν τώρα σε πολύ καλές σχέσεις, αλλά κατά βάθος την φοβόταν λιγάκι, γι' αυτό έπαιε έρχόταν και δέν έδρισκε τη Σάρα προτιμούσε να την περιμένη καθισμένη επάνω στο κρεβάτι όπου της φαίνόταν ότι ήταν έν ασφαλεία.

—Ω, Σάρα! φώναξε, μόλις είδε τη φίλη της να μπαίνει μέσα. Τι καλά που έκανες κι' ήρθες. Ο Τυροφαγάς μυρίζεται ένα γύρω. Προσπάθησα να τον κάνω να γυρίσει πίσω στην τρύπα του, μα δέν έννοει να με ακούσει. Μου είναι πολύ συμπαθητικός, τό ξέρεις, μα ωστόσο τον φοβάμαι λιγάκι. Όταν στέκεται σούζα και μυρίζεται προς τό έδω και καρφώνει τό μάτι του επάνω μας. Δες πως μπορεί καμμιά φορά να μου πηδήξει στα πόδια μου;

—Οχι, όχι, μη φοβάσαι, την καθησύχασε ή Σάρα. Η Έρμίνα κάθισε καλύτερα για να κοιτάξει τη φίλη της πού άνατα.

—Σάν κουρασμένη μου φαίνεσαι, Σάρα, της είπε, είσαι κατακίτρινη.

Πραγματικά κουράστηκα σήμερα, απάντησε ή Σάρα, πέφτοντας στη χαλασμένη πολυθρόνα. —Ω, να κι' ο Τυροφαγάς. Ο καϊμένος έρχεται να μου γυρέψει τό βραδυό του φαγάκι.

Πραγματικά ο Τυροφαγάς είχε ξεπροβάσει, ώσάν να γνώρισε τη Σάρα από τό βήματά της. Προχώρησε προς τό μέρος της μ' έμπιστοσύνη, ένθ ή Σάρα έψαχνε τις τσέπες της, αλλά μάταια.

—Τυροφαγά μου είσαι άτυχος απόψε, είπε, δέν μου μένει ούτε ένα ψίχουλο. Πήγαινε στο σπιτάκι σου, Τυροφαγά μου, και πές στην οικογένειά σου πως ή τσέπη μου είναι έντελώς άδεια, γιατί ή μίς Μίντσιν και ή μαγειρίσσα είχανε σήμερα τα νεύρα τους.

Ο Τυροφαγάς φάνηκε σαν να κατάλαβε. Έστριψε και τράδηξε κατά τη φωλιά του, άν όχι ευχαριστημένος, τουλάχιστον μ' έγκαρτέρηση.

—Δέν σε περίμενα απόψε, Έρμίνα, είπε ή Σάρα. —Η μίς "Αμέλια πήγε απόψε να μείνει σε μιάς γριάς θείας της, απάντησε ή Έρμίνα. Κανείς άλλος έκτός απ' αυτήν δέν έρχεται να επιθεωρήσει τις κάμαρές μας όταν πέσοιμε να κοιμηθούμε. Θα μπορούσα λοιπόν άν ήθελα να μείνω έδω ως τό πρωί.

Μα τό λόγια αυτά έδειξε τό τραπέζι όπου βρισκόταν ένας δλόκληρος σωρός από βιβλία που ή Σάρα δέν τό είχε προσέξει μόλις μπήκε.

—Ο μπαμπάς μου στείλει κι' άλλα βιβλία, Σάρα, έκανε άπελπισμένη. —Ορίστε, ιδές τα!

Η Σάρα πετάχθηκε όρθή. Έτρεξε στο τραπέζι, πήρε τό πρώτο βιβλίο που της έπεσε στα χέρια της κι' άρχισε να τό ξεφυλλίζει με βία.

Είχε κιόλας ξεχάσει τό βάσανά της.

—Ω, τί ώραία! είπε. «Η ιστορία της Γαλλικής Έπαναστάσεως» του Κάρλαυλ. Πάντοτε είχα επιθυμία να την διαβάσω.

—Έγώ ούτε είχα ούτε έχω, απάντησε ή Έρμίνα. Και ο μπαμπάς θα γίνη έξω φρενών άν δέν την διαβάσω. Τι να κάνω, Θέ μου!

Η Σάρα σταμάτησε τό ξεφυλλισμα και κοίταξε τη φίλη της με μάγουλα ξαναμμένα και μάτια που έλαμπαν.

—Άκουσε, είπε, άν θέλεις να μου δανείσης τό βιβλία σου, θα τό διαβάσω έγώ και ύστερα θα σου τό διηγηθώ όλα και θα σου τό εξηγή-

σω τόσο καλά, που θα τό μάθεις σαν να τό είχες διαβάσει μόνη σου και καλύτερα ακόμη.

—Ω, Θέε μου, έκανε ή Έρμίνα. Είσαι βέβαιη πως θα τό κατορθώσης αυτό τό πράγμα;

—Βεβαιότατη, είπε ή Σάρα με πεποίθηση. Οι μικρές τό θυμούνται όλα όσα τους μαθαίνω έγώ και δέν τό ξεχνούν ποτέ.

—Έ τότε, πάρ' τα! Πολύ θα ήθελα να μ' άρεσε τό διάβασμα όπως άρέσει σε σένα, μα τί τό θέλεις, δέν είμαι έξυπνη και ο πατέρας μου θέλει να με κάνη με τη βία.

Η Σάρα ξεφύλλιζε τό βιβλίο τό ένα μετά τό άλλο.

—Και τί θα πής το πατέρα σου; ρώτησε με κάποια άμηχανία.

—Ω, δέν έχω ανάγκη να το πώ τίποτε. Θα νομίσω πως τό διάβασα μόνη μου.

Η Σάρα άφησε τό βιβλίο που κρατούσε.

—Θά ήταν σαν να το έλεγες φέμματα, είπε. Και τό να λέη κανείς φέμματα δέν είναι μόνο κακό, είναι και ποταπό, πρόστυχο. Για ποιο λόγο να μην πής στην πατέρα σου πως τό διάβασα έγώ;

—Γιατί θέλει να τό διαβάσω, επέμεινε ή Έρμίνα, κάπως άπαγορευμένη για την τροπή που έπαιρνε ή συζήτηση.

—Έκείνο που θα θέλη πρώτα— πρώτα, είπε ή Σάρα, είναι να μάθεις τί λένε. Κι' άν καταφέρω να σου τό εξηγήσω έγώ άρκετά καθαρά ώστε να τό μάθεις, φαντάζομαι πως θα μείνη ευχαριστημένος.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΙΟΠΟ

ΕΛΑΤΟ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ

Με περιφάνεια ο έλατος Μιά μερα λέει το βάτου : —Για πές μου, φίλε, τη ζωή Τι τηνέ φες δώ κάτω, Άφου, τό βλέπω, πως ποτέ Δέν ωφελεις κανένα. Δέν βλέπεις τάχα έμένα ; Σε πόσους είμαι χρήσιμος : Στα σπύτια, στο σχολεία Κι' απ' τίς βαγκούλες τίς μικρές —Ως τό μεγάλο πλοία. Κι' ο βάτος τ' άποκρίνεται : —Δέν τό πιστεύω ακόμα Πως άνοιξες τό στόμα Κι' έτσι δά να μου μιλάς. Δέν σκέφτεσαι τό πριόνια Τις σφήνες, τά βελόνια Που όταν σου μπουγ στο σωμα Φορικά θέ να πονάς ;

ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ (Ποήματος της Έλευθερίας)

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Άγαπητοί μου,

Η ΓΙΟΡΤΗ του Σταυρού, μαζί με πολλά άλλα, μου θυμίζει και τό σταφύλια. Όταν ήμουν παιδί στην πατρίδα μου Ζάκυνθο, την ήμέρα αυτή της μεγάλης νηστείας, όλοι οι φίλοι μας που είχαν άμπέλια, μάς έστελναν από ένα μεγάλο καλάθι σταφύλια

(φ α γ ο υ λ ά ρ ι κ α — όχι πιά γουστουλίδα, παύλους ή φιλέρια, τό σταφύλια που κάνουν κρασί, παρά κορίθια, άητονόχια, ξυρούχια, βιολεντά, μοσχάτα, που είναι μόνο για να τρώγονται. Ρέμιζε ο μπουφές μας, δίναμε και στη χειτονιά, τρώγαμε δηλαδή την ήμέρα— νηστεία και σταφυλοφαγία —είχαμε και για την άλλη. Τι θαυμάσια σταφύλια! Και φέτος τό ξαναθυμώμαι περισσότερο, γιατί καλά σταφύλια δέν έχουμε. Στην Άττική, που κάνει τό καλύτερα— την άσπρη σταφίδα της π. χ. δέν τη βρίσκει κανένας ούτε στη Ζάκυνθο— ο περονόσπορος κατέστρεψε τό έννιά δέκατα της παραγωγής, ο περονόσπορος κι' οι άκατάπαυτες βροχές. Γιατί σήμερα έρράντιζαν τό κλίμα, αύριο ή ραγδαία βροχή τό ξέπλενε, κι' ο περονόσπορος ξαναγιόταν. Τό ράντισμα δηλαδή τό σωτήριο ήταν μιά ματαιοπονία, και τό αποτέλεσμα ή όλική σχεδόν καταστροφή.

—Έτσι στην αγορά μας δέν είδαμε φέτος άττική σταφίδα, τό όλόγλυκα εκείνα λεπτόφλουδα κι' άθρότατα κεχριμπάρια έφεραν απέξω παρακατινή, καθώς φέρουν και τάλλα σταφύλια, άγουρα, ξυνά, πικρά, χοντρόφλουδα, γεμάτα κουκούτσια, έλεινιά. Άλλη φορά, προτιμούσαμε τά εδγευστα, τά χορταστικά, τά θρεπτικά, τά υγιεινά σταφύλια από κάθε άλλο φρούτο φέτος κατόντησε να προτιμούμε τά καρπούζια και τό πεπόνια, κι' αυτά κακής ποιότητας σχεδόν πάντα. Γιατί είναι γνωστό πως πρέπει να κόψης δέκα πεπόνια για να βρής ένα καλό, κι' αυτό πάλι... πάθος πέφυκεν άνευ άκράτου οίνου.

Τι τό θέλετε! ο βασιλιάς των φρούτων είναι τό σταφύλι. Υπάρχουν κι' άλλα ώραία κι' ίσως ώραιότερα: ή φράουλα, τό άσπρο άττικό βερόκοκο, τό ζακυνθινό μεγάλο σύκο, κτλ. Άλλ' αυτά βαστούν λίγο, δέν είναι άφθονα, και τό χειρότερο, δέν μπορείς να χορτάσης χωρίς να πεταχθής. Φάε π. χ. φράουλα όση τρώς σταφύλι, και μου λές... Έπειτα και τη φράουλα, άν την τρώς καθεμέρα,

σε λίγο τη βαριέσαι. Τό σταφύλι ποτέ! Μπορείς να τρώς πρωί, μεσημέρι, βράδυ, και πάντα να τό επιθυμής. Κι' ακόμα μπορείς να τρώς όσο θέλεις, να χορταίνης μ' αυτό, κι' όχι μόνο να μην παϊράξοσαι καθόλου, παρά και να τρέφεις, να παχαίνης, να δυναμώνης. Λίγο ψωμί, λίγο τυρί και πολύ σταφύλι εν' ένα τέλειο πρόγευμα. Σταφυλοφαγία και σταφυλοθεραπεία.

Τό μόνο φρούτο που συγκρίνεται με τό σταφύλι είναι τό πορτοκάκι. Κι' αυτό ώραίο—γλύκα, άρωμα, θωριά—κι' αυτό μακροχρόνιο, άφθονο, ώφέλιμο, υγιεινότατο. Όσα περισσότερα πορτοκάκια τρώς, τόσο καλύτερα είσαι. Κι' είναι τό μόνο φρούτο που σου επιτρέπουν, σου επιβάλλουν μάλιστα, όταν είσαι άρρωστος. Σε καμμιά άρρώστεια δέν βλέπεις, άπεναντίας ωφελεί σ' όλες, και κατά τοδο είναι άνώτερο κι' από τό σταφύλι. Κι' έγώ σε μιά άρρώστεια μου μπόρεσα να έκτιμήσω την άσύγκριτη αξία του. Από τόν πυρετό και τό γιατρικά, είχα χάσει κάθε γεύση.

—Ο,τι έθαζα στο στόμα μου, μου φαίνόταν άνοούσια κι' άηδιαστικό. Μόνο τη γεύση του πορτοκαλλιού διατηρούσα ακόμα. Είχα δίπλα μου ένα ποτήρι με πορτοκαλάδα, και κάθε φορά που έπαιρνα μιά γουλιά, μιά κουταλιά, αλοθανόμου πως ήμουν ακόμα ζωντανός, ξαναγεννιόμου. Εύλογημένο πορτοκάκι!

Τις καλές χρονιές, εν' άπ' τά δυο αυτά φρούτα τό έχουμε κάθε εποχή, και κάποτε και τό δυο μαζί. Μεγάλο εύτύχημα, άνεκτίμητο δώρο Θεού! Όταν τελειώνουν τό σταφύλια, βγαίνουν τό πρώτα πορτοκάκια κι' όταν τελειώνουν κι' αυτά, βγαίνουν τό πρώτα σταφύλια. Άν θέλετε μάλιστα, με τό μέσα που έχουν σήμερα να τό διατηρούν, τό πορτοκάκια δέν τελειώνουν ποτέ. Μόνο που τό καλοκαίρι είναι λίγα κι' άκριβά. Υπάρχουν όμως, κι' ένας άρρωστος μπορεί να βρής, για νάχη την πολύτιμη πορτοκαλάδα του, και να αίσθάνεται πως είναι ακόμα ζωντανός, και να ξαναγεννιέται... Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

5.

Στην πρώτη πολιτεία που έφτασε, ο καλός και γενναίος Φλωράκης μπόρεσε να κάμη τό πρώτο του άνδραγάθημα.

Η πολιτεία εκείνη ήταν άνάστατη, γιατί ένας φοβερός δράκοντας μ' έξη κεφάλια είχε κάνει λημέρι την κορφή ενός ψηλού γυάλινου βουνού, κι' από κει οβολούσε κάθε μέρα κι' άρκαζς, πότε ένα παλλικάρι, πότε ένα κοριτσι και τό έτρωγε.

—Μη σάς μέλη, φώναξε ο Φλωράκης άμα του είπαν όλ' αυτά έγώ θα σκοτώσω τό δράκοντα και θα σάς γλυτώσω. Άμέσως έβγαλε τό κοτσάνι του ρόδου στο στόμα του, έγινε άόρατος, είπε μέσα του «θέλω να βρεθώ στην κορφή του γυάλινου εκείνου βουνού», και βρέθηκε σε μιά στιγμή. Νά, ο φοβερός δράκοντας. Με τό ρόδο κάνια στο στόμα του, ο Φλωράκης έβγαλε τό σπαθί του κι' άρχισε να χτυπά τό κεφάλια του θεριστή. Έκοψε τό πρώτο, τό δεύτερο, τό τρίτο, προσέχοντας μόνο να φυλάγεται από τίς πράσινες φλόγες που έβγαζε ο δράκοντας από τό στόματά του. Άλλά

άφου έκοψε και τό πέμπτο κεφάλι, ο Φλωράκης έκινδύνεψε πολύ. Γιατί καθώς χτυπούσε, το έπεσε τό ρόδο απ' τό χέλι του, τόν είδε ο δράκοντας—δέν ήταν πιά άόρατος—και χύμηξε, με τό κεφάλι που του έμενε, να τόν σπαράξει. Άλλά ο Φλωράκης δέν χάνει καιρό, δίνει ακόμα

άφου έκοψε και τό πέμπτο κεφάλι, ο Φλωράκης έκινδύνεψε πολύ.

Γιατί καθώς χτυπούσε, το έπεσε τό ρόδο απ' τό χέλι του, τόν είδε ο δράκοντας—δέν ήταν πιά άόρατος—και χύμηξε, με τό κεφάλι που του έμενε, να τόν σπαράξει. Άλλά ο Φλωράκης δέν χάνει καιρό, δίνει ακόμα

μιὰ δυνατή σταδιά, και τὸ τελευταῖο κεφάλι τοῦ θεριοῦ κόβεται και κατακυλιᾶ ἀπ' τὸ βουνὸ σὰν τὰ ἄλλα.

Ὁ δράκοντας τώρα κοιτεται ἀνηχος στὰ πόδια του. Ὁ Φλωράκης ξεναβαίνει τὸ ρόδο στὸ στόμα, βρῖσκειται σὲ μιὰ στιγμή στὴν πολιτεία, τὸ βγάζει γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν, κι' ἀναγγέλλει στοὺς πολίτες τὴ σωτηρία τους. Μ' αὐτοὺς τὴν ἤφεραν, γιατί εἶχαν ἰδεῖ και τὰ ἔξη κεφάλια νὰ πέφτουν ἀπ' τὸ βουνό. Καὶ φαντασθῆτε πιά πόσα εἶπαν κι' ἔκαμαν τοῦ σωτήρα τους.

Ἀπὸ κεῖ ὁ Φλωράκης καθάλλικε πάλι τὸν Ἀστράφτη κι' ἔξακολούθησε τὸ δρόμο του και τὰνδραγαθήματά του.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅταν ἦρθε πρὸ κοντὰ εἶδε πὼς τὸ ζῶο ἦταν δεμένο σ' ἕνα πάσσαλο και τραβοῦσε μ' ἄλη του τὴ δύναμη τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὄποιο τὸ εἶχαν δέσει προσπαθώντας νὰ ἐλευθερωθῇ.

Ποῦ νὰ καταλάβῃ ὁ Γιάννης ὅτι τὴν κατοικία τὴν εἶχαν ἐξεπίτηδες γιὰ δόλωμα, ὅπως τὸ συνηθίζουν οἱ κτηνηγοὶ στὸ Ἀλγέρι. Ποῦ νὰ υποπτευθῇ πὼς κάποιος ἐκεῖ κοντὰ θὰ ἦταν και ὁ κυνηγός, παραμονεύοντας ἴσως ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἔδωσε ὁ ἥλιος και περιμένοντας νὰ νυχτώσῃ.

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Γιάννης. Ἐνόμισε μονάχα ὅτι κάποιος εἶχε δέσει ἐκεῖ τὴν κατοικία και πὼς ἔξασε νὰ πάη νὰ τὴ λύσῃ.

Μόλις πλησίασε πέντε ἢ ἔξη μέτρα παρατήρησε πὼς τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο δὲν τραβοῦσε πιά τὸ σχοινὶ του, πὼς ἔπαυσε νὰ βελιάζῃ και ζαρωμένο σὲ μιὰ γωνιά ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

Ἀλλὰ και ὁ Ἄλῃς φαίνονταν καταφοβισμένος. Κόλλησε δίπλα στὸν

Γιάννη σὰ νὰ ζητούσε προστασία και βοήθεια. Ὁ Γιάννης ἔσκυψε και τὸν χάρθηκε και τότε κατάλαβε πὼς τὸ πιστὸ ζῶο ἦταν τόσο παραγμένο πὼς ἔτρεμε σπασμωδικὰ και οἱ τρίχες του εἶχαν σηκωθεῖ ἀπ' τὸν τρόμο.

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ βαθύτατη σιγή ἐσχύθηκε παντοῦ. Οἱ μύριοι κρότοι πὼς ἀκούγονταν ὡς κι' ἕνα λεπτὸ ἔπαυσαν μονομιᾶς.

Ὅσο παλικάρι κι' ἂν ἦταν ὁ Γιάννης, αἰσθάνθηκε νὰ παγώσει ἀπ' τὸ φόβο του και στάθηκε ἀκούνητος γιατί κατάλαβε πὼς κάτι τρομερὸ θὰ γινόταν.

Θὰ πέρασε ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας χωρὶς τίποτα νὰ συμβῇ, ἀλλὰ τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο στὸν Γιάννη, πὼς δὲν ἀνάσαινε ἀπὸ τὴν ἀγωνία, φάνηκε ἀλόκληρος αἰώνας.

Ἐξαφνα ἕνας ὄγκος πελώριος ἐπήδησε πάνω ἀπὸ τοὺς θάμνους γιὰ νὰ πέσῃ ὑστερα κατὰ γῆς δέκα βήματα πέρα ἀπὸ τὸν Γιάννη. Μαζὶ μ' ἑλὰ αὐτὰ ἀκούσθηκε ἕνα φοβερὸ μουγκριστό. Ἀπὸ τὸν μαῦρο ἐκεῖνο ὄγκο, πὼς μόλις φωτιζόταν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, δὲν ξεχώριζαν παρὰ δύο μάτια.

Ὁ Γιάννης τρέμοντας ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν, ἐνῶ εἶχε καρφώσει τ' ἀγριεμένο του βλέμμα πάνω στὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ζῶο πὼς καθόταν κατὰ γῆς ζαρωμένο. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή και ὄπλο ἂν εἶχε δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, γιατί οὔτε δύναμη εἶχε κι' οὔτε ὁ ἴδιος καταλάβαινε καλά-καλὰ τί ἔτρεχε.

Τὸ λιοντάρι φαίνονταν σὰ νὰ καταλάβαινε πὼς ὁ μικρός του ἀντιπαλὸς δὲν μπορούσε νὰ παραβῆ μπροστά του. Καθόταν λοιπὸν μὲ τετωμένα τὰ δὺδ μπροστῖνά του πόδια, και στηρίζοντας πάνω σ' αὐτὰ τὸ πελώριό του κεφάλι κοίταζε τὸν κακόμοιρο τὸν Γιάννη μὲ μεγάλη ἀπορία και περιφρόνηση.

Στὰ τελευταῖα τὸ λιοντάρι σηκώθηκε και μὲ βῆμα, προχώρησε ἡσυχά-ἡσυχά πρὸς τὸν Γιάννη. Καὶ τί ἀνάγκη εἶχε νὰ βιασθῇ μιὰ και ἦταν βέβαιος πὼς ὁ μικρός του ἀντίπαλος δὲν θὰ μπορούσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια του ;

Ἐ! κακομοῖρη Γιάννη, ἦρθε ἡ ὥρα σου. Ἐταιμάσου νὰ σὲ φάῃ τὸ λιοντάρι. Κι' ἐνῶ τὸ φοβερὸ ζῶο ἐτοιμαζόταν νὰ χυμῆξῃ πάνω στὸν Γιάννη ὁ πιστὸς Ἄλῃς βλέποντας τὸ μικρὸ του κύριο νὰ κινδυνεύῃ, παίρνει θάρρος και χύνεται κι' αὐτὸς κατὰ τὸ λιοντάρι.

Μὰ ἀλλοίμονο! Τὸ λιοντάρι δίνει μιὰ στὸ γενναῖο σκυλὶ και τὸ ρίχνει νεκρὸ. Κι' ὑστερα σὰ νὰ μὴν εἶχε γίνε τίποτα, προχώρησε πάλι ἄργα πρὸς τὸν Γιάννη.

Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἀκούσθηκε διπλὸς πυροβολισμός. Τὸ

δυστυχισμένο παιδί μὴ βαστώντας πιά ἔπεσε κατὰ γῆς ἀναίσθητο.

Ἀμέσως ὅμως συγγῆθε, και τότε δὲν ἤξερε πιά ἂν δνειρευόταν ἢ ἂν ἦταν τρελλός.

Μπροστά του ἦταν ἐπιλωμένος ὁ μαῦρος ὄγκος χωρὶς νὰ σαλεύῃ. Ἐβλεπε τὸ λιοντάρι νεκρὸ σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ αἶμα, κι' ἀπάνω στὸ πτώμα τοῦ ζῶου στεκόταν ἕνας ἄντρας πὼς στηρίζονταν στὸ ὄπλο του, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς στὸ ρόπαλό του.

Ὁ διπλὸς πυροβολισμὸς πὼς ἀκούσε ὁ Γιάννης κι' ἐλιποθύμησε, εἶχε βρεῖ σὲ δὺδ μεριές τὸ θηρίο. Τὸ λιοντάρι κυλίσθηκε ἀμέσως νεκρὸ τόσο κοντὰ στὸν Γιάννη, ὥστε ὁ λεοντοθήρας νὰ μὴν διακρίνῃ ἀμέσως τὸ μικρὸ.

Γι' αὐτὸ ὁ γενναῖος ἐκεῖνος ἄντρας τὰ ἔχασε ὅταν διέκρινε πίσω ἀπὸ τὸ λιοντάρι μιὰ σκιά ἀνθρώπου, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι και βέβαιος, γιατί μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, δὲν μπορούσε νὰ ἰδῇ καλά.

Ἐ, τίς εἶ; ποῖος εἶν' αὐτός; ποῖος εἶσαι; φώναξε φέρνοντας κατὰ μπρός, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὸ ὄπλο του.

Ὅσο ἀπειλητικὴ και ἄγρια κι' ἂν ἦταν ἡ φωνὴ αὐτῆ, ἦταν ὅμως φωνὴ ἀνθρώπου. Ἀμέσως λοιπὸν ὁ Γιάννης πῆρε θάρρος και σὰν ἀστραπὴ τοῦ ἦρθε ἢ σκέψῃ πὼς αὐτὸς ὁ λεοντοθήρας στὸ Βοῦ. Ἴ-ζέλ δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν θεῖό του πὼς γύρευε και πὼς τὸν γλύτωνε — μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ — ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ θηρίου.

Θεῖε μου, θεῖε μου! ἐφώνασε ἀπλώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὸν σωτήρα του.

Ὁ λεοντοθήρας τὰ ἔχασε ἀκόμη πρὸς τὸν ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ, πὼς τὸν ἔλεγε μάλιστα και θεῖο.

Ἐσκυψε λοιπὸν κατὰ τὸν Γιάννη και εἶπε :

— Μωρὲ, πὼς βρέθηκες ἐδῶ πέρα, ἀνθρωπάκο μου, και γιατί μὲ λές θεῖο σου ;

— Γιατί εἶμαι ὁ ἀνιψιός σας, εἶπε ὁ μικρός, ὁ ἀνιψιός σας Γιάννης Καστέρας γιὸς τοῦ ἀδελφοῦ σας Ἀντώνη Καστέρα.

— Μωρὲ τί λές; ὁ γιός τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἀντώνη βρῖσκειται ἐδῶ πάγω στὸ Βοῦ-Ἰζέλ; Μὰ τὴν ἀλήθεια μοῦ φαίνεται πὼς δνειρεύομαι.

— Ὅχι, ἔχει, θεῖε μου, εἶναι ἀλήθεια, δὲν δνειρεύεσθε.

Κι' ὁ Γιάννης ἐξήγησε στὸ θεῖο του πὼς τώρα και δὺδ μῆνες ξεκί-

νησαν ἀπ' τὸ χωριὸ τους, ὅστερ' ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς μητέρας τους και πὼς γύριζαν τὴν Ἀλγερία γυρεύοντας τὸν θεο τους χωρὶς νὰ τὸν βρῖσκουν.

Ὁ Θωμᾶς Καστέρας γεμάτος χάρὰ δὲ χόρταινε νὰ ρωτᾷ τὸν ἀνιψιὸ του διάφορα πράγματα.

Καθὼς τριγύριζε στὰ βουγὰ κυνηγώντας τὰ θηρία δὲν μπόρεσε νὰ λάβῃ κανένα γράμμα ἀπὸ κείνα πὼς τοῦ ἔστελναν. Ἀκούοντας τί τράβη-

πὸς εἶχε ἀφήσει τὸν Μιχαλάκη και τὸν Φραγκίσκο.

Τὰ δὺδ παιδιὰ οὔτε εἶχαν στὸ μετὰξὸ σαλέψει. Ἐκοιμῶνταν τόσο βαθείᾳ, πὼς οὔτε ἡ τουφεκιὰ τοῦ θεῖου τους κατώρθωσε τὰ τὰ ξυπνήσῃ.

Ὁ Γιάννης θέλησε νὰ τὰ σηκώσῃ ἀλλὰ ὁ θεῖος του δὲν τὸν ἀφήσε.

— Ἄστα τὰ καὶμένα νὰ κοιμηθοῦν και ὅταν φέξῃ ἔχουμε καιρὸ νὰ γνωρισθοῦμε.

Ὅλη τὴν νύχτα ὁ θεῖος και ὁ ἀνιψιὸς τὴν πέρασαν μιλώντας γιὰ διάφορα πράγματα και προπάντων γιὰ τίς περιπλανήσεις και τίς ὁδοιπορίες τῶν παιδιοῦν.

— Ἄ! τώρα πιά, Γιάννη μου, περασμένα ξεχασμένα. Δὲν θὰ χωρισθοῦμε ποτὲ και θὰ κοιτάξω νὰ σὰς κάνω νὰ ξεχάσετε ὅσα τραβήξατε και οἱ τρεῖς σας γιὰ χάρη μου.

— Ἄχ! ἀγαπημένε μου θεῖε, εἶπε ὁ Γιάννης ἀγκαλιάζοντας και φιλώντας τὸν θεο του, καλά ἔλεγε ἢ καὶ μὲν ἢ μητέρα πὼς εἶσθε ὁ καλύτερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου και πὼς ἐσεῖς θὰ εἰσθε γιὰ μὰς σὰν πατέρας.

Ἐτσι μὲ τὸ ἕνα και μὲ τὸ ἄλλο ἄρχισε νὰ χαράζῃ και ἀμέσως σὲ λίγο ἢ μέρα διαδέχθηκε τὴ νύχτα.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

EΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Τριτὰ ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ἀρνάκι της Ἀνεμονώδη ἀπὸ τὴ Ρεζελάντια

ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Ἐνας παλιὸς δάσκαλος, πολὺ καθαρευουσιάνος, ἰσχυριζόταν πὼς ὁ λαὸς ἔγνωσε ἐξάρετα τὴν ἀρχαία γλῶσσα και πὼς οἱ γραμματισμένοι πρέπει νὰ τὴ μεταχειρίζονται μ' ὅποιονδήποτε κι' ἂν μιλοῦν. Μιὰ μέρα, γιὰ παραδειγμα, εἶπε στοὺς φίλους του :

— Ἴδοῦ, πρὸ ὀλίγου μετέβην εἰς τὸ παντοπωλεῖον και ἠρώτησα τὸν παντοπώλην : « Ἄντι πόσου αἱ λαθυρίδες ; » Ἀμέσως μοι εἶπε τὴν τιμὴν. Ἄρα ἠγνώσθη.

— Περίεργο, εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους, νὰ ξέρῃ ἕνας μπακάλης τὴ λέξιν «λαθυρίδες».

— Κι' ὅμως! ἀποκρίθηκε ὁ δάσκαλος. Ἀλλὰ διὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ σὰς εἴπω και τοῦτο :

Ἄγων τῷ παντοπώλῃ «ἀντι πόσου αἱ λαθυρίδες», τῷ ἰδὲσκυον συγχρόνως διὰ τοῦ δακτύλου τὸ σακκίδιον τὸ περιέχον τὰς λαθυρίδας, βαρδαραί τὴν φ ἄ θ α ν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

EΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΗΙΣ ΔΙΔΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

1. ΕΥΔΟΣΕΟΣ Θ. ΤΣΟΛΑΚΗΣ, Λαδοκίος, Λευκάς—Καλαμάκι. Α' Βραβεῖον 89ου Διαγωνισμοῦ Ἐσκαθόμενος. — 2. ΑΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΑΝΗΣ, Κόρης Φῶν Σπῆς, Ἀθήναι. Ἰσοτιμὸς Α' Βραβεῖου 288ου Διαγ. Λύσεων. — 3. ΚΑΡΕΝ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΟΥ, Μερσίτας, Θεσσαλονίκη. Α' Βραβεῖον 288ου Διαγ. Λύσεων. — 4. ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΛΟΙΑΡΧΟΣ, Πολυτεῖν Φάληρον, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Τρελλοπαράς. Β' Βραβεῖον 89ου Διαγ. Ἐσκαθόμενος Τρελλοπαράς, και ἰσοτιμὸς Α' Βραβεῖου 288ου Διαγ. Λύσεων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Δοκίμασον τοῦ φέλλ. 27

321. Σιαθός (σκέ, ἄθος). — 322. Ἡ- τα-ἦτα. — 323. Νέδων-Νέρον. — 324. Ὁ Ἰκαρός, ἢ Ἰκαρία, τὸ Ἰκάριον.

325. Α Ν Σ Σ
Ε Ω Ι Ο
Ρ Ρ Ρ Ν Ο
Ω Α Ε Η Υ Α Ω Ο
Μ Ν Γ Κ Μ
Ι Α Ο Ο
Σ Σ Σ Σ

326. ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ (Ράλλης, ἀκακία, Κάρουλος, Λέρου, Ἐκλα, Ὀη, ὀλεός, Σείριος.) — 327-331. Διὰ τοῦ Τ: Τῆλος, ἀτιμός, γάτος, τόνος, Τάρας. — 332. ΑΡ- ΠΑ-ΔΙΑΣ (Αραβία, Ριάλλον, Πράγα, Αναστάσιος). — 333. Κεκίας ἀπέχου. — 334. Νά μή τὰ φᾶν' οἱ φύλλοι (να μ' ἦτα, Φανή, ψιλή. Οἱ ἄλλοι στίχοι: Γιά μάζερε τὰ λόγια σου — καί βάλ'τα στό ζεμπέλι — καί κρέμασέ τα ἀψηλά. . .)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 677]

Αγρα, ἀγρεύεις, ἀγροσύνες ἢ ἀγρεύσεις; Ἰδεῖδες, μίμον σύστημα συστηματικά. ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 678]

Οθρυλικός Ρολάνδος ξαναξή. Εισερ- χόμενος εἰς τὸν Διαπλασκόκομο χαι- ρατῶ θλου-ες. Ἰδιαιτέρως Ἀνώνυμη Δια- πλασοπούλα καὶ Σανθὸ Ἰππότη. Ἀλληλο- γραφῶ καὶ ἀναλλάσσω Μ. Μυστικά. Γράφ- τε: Καν Σ. Ζαχαριάδου. Τράπεζα Ἀθη- νῶν, Ἀθήνας διὰ: Ρολάνδου

[Μ' — 679]

Προσοχή! (Μ'—387) παρατείνεται μέ- χρι τέλους Σεπτεμβρίου. Συμμετά- σχετε ἔλαι!! Βραβεῖα πρωτότυπα!

[Μ' — 680]

Βοναπάρτη, Μυγκάουζεν, ἀναλλάσ- σουμε τετραδικία; Στείλτε πρώτοι: Γεώργιον Δροσόπουλον. Μεσολόγγιον. Διὰ Τριποσίτουλου

[Μ' — 681]

Μεγάλο κατῳρθομα ἔκανε ὁ Ἰππό- της τῆς Τήνου νὰ ἀποκαλύψῃ ἕναν ὁ ἕποτος εἶχεν ἀποκαλυφθῆ μόνος του!! Ι. Σ. ἔγιναν οἱ ἀγῶνες;

[Μ' — 682]

Γκλόρια, Ζουζόνι, Σκυριανόπουλο, Βα- σίλισσα τῶν Ρόδων, Ἀηδόνι τῆς Τή- νου, ἀλληλογραφεῖα; Ἐάν ναί, σταίλτε πρώτοι. Δίσις: (Μ-298) — ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

[Μ' — 683]

Αηδόνι τῆς Τήνου, συγχαρητήρια διὰ κλοπιμαία! . . . Ἀνακαλυπτική Βόμ- βα!

[Μ' — 684]

Μαθρο Τριαντάφυλλο. Βλέπω τερπέ- λιασες' ἀπιστολή ἔστειλα, γιατί δὲν ἀπαντᾷς! Γράψ μου. — ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

[Μ' — 685]

Τρελλούτσικε, εἶσαι πραγματικά τρελ- λούτσικος; Ἄν ναί, ἀλληλογραφεῖ- με; Δίσις: (Μ-388). Πράσινο Ἄλογο, ἢ ἀλληλογραφία μαζί σου θά μ' εὐχαρι- στοῦσε πολύ. Θέλει;

[Μ' — 686]

Κολλεγιόπαιδα, περιμένω ἀλληλογραφία στή διεύθυνση τοῦ Ψυχικιώτη. Κολλεγιόπαις ἀρ. 1

[Μ' — 687]

Αστήρ, συμμαχοῦμαι; εὐχαριστῶ γιά ἄγραμμα, ἀποκαλύψεις δὲν μὲ ἐνδια- φέρου. Κολλεγιόπαις ἀρ. 1

[Μ' — 688]

Βαλεντίνε, κι' ἐγὼ ἔμεινα καταγοητε- υμένη ἀπὸ τὴ γνομήρια μας. Μαγεμένο Δοξάρι

[Μ' — 689]

Ἰδεῖδες, μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν πρόκειται νὰ εἰκατοποιηθῶ ὅτε τὸν Γκαίτε ὅτε κανένα ἄλλον. Δυστυχῶς . . . μὲ πρόλαβες. ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[Μ' — 690]

Διαπλασοπούλα-ες, προσοχή! Ὅποιος-α ἀκάνει συλλογὴ ἰστορικῶν πραγμάτων ἀς ζητήσῃ τὴν τράπουλα τοῦ Ἐθν. Ἰδεῖ- θους — ἂν ἀνοεῖται δὲν τὴν ἔδωσε στὴν περισυλλογή. . . τῶν ἀχρήστων. Θά εἶναι ἀσφαλῶς ἢ παλιότερη ποῦχτες ἰσθ. ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[Μ' — 691]

Πληροφορῶ τὸν Σύλλογον Περισοκίπο, Ἰπποτῆ Λαγκαρντέρ καὶ Ἐθνικῶν Ἰ- δεῖδες ὅτι ἂν δὲν πάψουν νὰ κάνουν εἰς βέρος μου πνεῦμα συντόμος θά παραθῶ- σουν τὸ πνεῦμα. Εἶπα καὶ ἐλάλησα καὶ ἀμαρτίαν οὐκ ἔχω. Πράσινο Ἄλογο

[Μ' — 692]

Καρδερίνα. Καλῶς ἄριστα. Νέλων, Φαίαικα: Προδοσία; Βαλεντίνε: Τροικνιδιστομυήματα!!! Τάρος

[Μ' — 693]

Γνωστοποιῶ ὅτι σὺδερμαν σέσαιν ἔχω μὲ «Φοίνικας». Φοίνικες, εἶναι δυνα- τὸν νὰ εἶμαι μέλος σας ἐφόσον δὲν σὰς γνωρίζω; Ὅντινα βλέπετε; ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ

[Μ' — 694]

Περιμένω ἀπὸ τὸν Διαπλασοκόκομο Μ. Μυστικά στήν (Μ' 599) διὰ: ΣΕΡΙΠΙΟΝ

[Μ' — 695]

Τρελλούτσικε, ἀλληλογραφεῖα; Ἀρι- στοφάνη, ποία ἢ νέα σου διεύθυνσις; Ἰβανόνης

[Μ' — 696]

Σύλλογε «Περισσοκίπο», εἶμαι κατὰ τῶν ἐκδρομῶν. Ἐκτός αὐτοῦ ἔχω με- ρικὰς ἀντιρρήσεις πάνω στήν ἐκλογή τοῦ συνθήματος. . . Ἐπίσης συμβαίνει τὸ πρό- σωπο τοῦ ἐντίμου ἀρχηγοῦ τῆς ἐκδρομῆς νὰ μὴ μοῦ εἶναι ἀρεστό. . . ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

[Μ' — 697]

Β' μέρος: Κόκα=Πλάτωνος, Βαλεντι- νος=Εὐφραμιδῆς. Μάλλον Ναύαρχος =Ριζοθήμος, Μυρωμένο Κριανάκι=Κρισε- λή.—Φίλιππε Βοναπάρτη, τετραδικία εἰ- χα σταίλη, διαπλασιακῆς Ἀντονατορίας δὲ ἀπεχώρησα.— ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

[Μ' — 698]

Σύλλογος «Δάμπωνι» Ἀστέρια. Πρόεδρος: Ἀλκυῶν. Ἀντιπρό- δροι: Πισίς-Πατρίς, Βοναπάρτης. Γραμ- ματεῖς: Κηφῆν. Ταμίας: Μπούλυ. Σύμ- βουλοι: Ἀγροτολούδο, Μαρία Βαλέφ- σκα. Διαγωνισμῶν: Καλλικάντζαρος. Σε- απαθήματος: Ἀνώνυμη Διαπλασοπούλα. Ἐορτῶν: Ἀγροτολούδο. Ἀποναλῶ- ψων: Σανθὸς Ἰπποτής. Μέλῃ: Μωραῖ- τοπούλα, Ἀνατότακτο Ναυτάκι.

[Μ' — 699]

Τὸ πρακτορεῖον Ράττερ διαψέυει κα- τηγορηματικῶς τὴν φαντασιόπληκτον καὶ ἀβάσιμον [Μ'—646]—Ταυρομάχος

[Μ' — 700]

Νέο Φρούτο, Νίλς «μεμπτεμοφοιτη- τή», γιατί ἀποδίδετε πράξεις; ἔμπνευ- σεις δικές σας σὲ ἄλλους; — Ταυρομάχος

[Μ' — 701]

Μόρα Φλόρη, γιατί δὲν ἀνταποδίδαις τετραδικία; Καρδαϊκῆ, ἔστειλα πρὸ ἀμνημονῶτων χρόνων, ἀκόμα περι- μένω.—Πατριῶ Διαβολάκι, εὐχαριστῶς. γράφς Δ)αιν: Ταυρομάχος

[Μ' — 702]

Προσοχή: Ἀλλαγὴ Διευθύνσεως. Ἡ νέα: Ἀσκήν Εὐφραμιδῆν — Ἄνδρο- μάχης Σ. Καβάλλα (Διὰ Ρ. Β.) ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 703]

Σύλλβια, ἔχς ὄπ' ὄψιν σου τὴν ἀνα Δ)ση ἴδταν θά μοῦ γράψς. — ΑΜΦΙΤΡΙΩΝ

[Μ' — 704]

Διαπλασοπούλα-ες, περιμένω. Παρατεί- νονται οἱ διαγωνισμοί μου ἐπὶ μῆνα. Ἄλκη Μόρα, πιστεύω νὰ προφθάσῃ. Ἄγι περιμένω, ἀκόμη! Μορφεῖς

[Μ' — 705]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΟΚΙΠΟ» Γιά νὰ λάβουν μέρος βλοι-ες, παρα- τεινουμε τοὺς διαγωνισμοὺς μας (Μ—894 —456) μέχρι 15 Ὀκτωβρίου. Ἰπαό- τες», «Φοίνικες», «Ροκαβελοῦρα», πε- ριμένουμε.

[Μ' — 706]

Τὰ παρερθεῖντα μέλη τῆς Π.Δ.Ε. στήν ἐκδρομὴ «ΠΕΡΙΣΟΚΙΠΟ» στέλνουν συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της. Στέλ- νουν ἐπίσης ἕναν φιλικὸ χαιρετισμὸ στὰ ἄλλα διαπλασοπούλα πού συμμετείχαν. Ὁ Πρόεδρος Μιχαὴλ Στρογγῶφ

[Μ' — 707]

Ο . . . εἰδικὸς βολεῖ-μπολιστας Νίλς ὅς δώσῃ μερικά μαθήματα στὸν Ταυ- ρομάχο. Μιχαὴλ Στρογγῶφ

[Μ' — 708]

Τροικατάρτε, κατάντης. . . μορῆ ἢ φιλοσοφία σου! Πράσινο Ἄλογο, πε- ριμένω. . . Βέρθερος

[Μ' — 709]

Αηδόνι τῆς Τήνου, δὲν ξανάπεσε. . . Ἀπὸ πηγᾶδι ὁ κουβᾶς; — Βασίλικῆ Ἄετι, εὐχαριστῶς! Βέρθερος

[Μ' — 710]

Πίστις-Πατρίς, Ἀλκυῶν, Βοναπάρτη. Πτό ποίημα στίς ἀγγελίες. . . λυρικῶ- τато!!! Βέρθερος

[Μ' — 711]

Γέρο τοῦ Μωριά, ἔλαβα εὐχαριστῶ. . . Ὅχι τόσο. . . τρομερὸ τὸ ἔσρωμαρῆ- τής! Ἀριστοφάνη, διεύθυνσις; Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[Μ' — 712]

Ξενητεμένη Κερκυραία, Κορφιοτοπούλα, Μπούλυ, Τιτάν, Ροκαβελοῦρα, Μωριά, Μπελθεντέρς, Τρελλοπαρέα, Περισοκίπο, Τριφύλλι, Ἀσύλλυπτες Σικᾶς, καθὼς καὶ ἀπ' ἄλα τὰ Διαπλασοπούλα περιμένω συμ- μετοχὴ στὸν (Μ'—430).

[Μ' — 713]

Στέλλω ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ σ' ἕνον στὸν διαπλασοκόκομο μὲ τὴν γλυκόλατῃ φλογέρα. Βοσκοπούλα

[Μ' — 714]

Διαπλασοπούλα-ες, ἀλληλογραφῶ μὲ δ- λου-ες σας Δίσις: Ἀνῖτα Χαρικλειαν Ζαχαριάδου. Κανάρη Ἄ. Βόλος, διὰ: Ἐδνεγῆς Ἰπποτής

[Μ' — 715]

Πράσινο Ἄλογο, τὰ ἄλογα πράγματι εἶναι τὰ ἐδνεγῆτερα ζῶα, ἐ- ξαιροῦνται ὅμως τὰ. . . πρώτυνα τοιαῦτα, στὰ ὅποια μόνον τὸ . . . δεῦτερο ταίριάζει! (Πληρέστατα μάλιστα!).

[Μ' — 716]

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ